

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 26538/2023
29.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Мاستиловић, Мирјане Андријашевић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, против туженог „Динамика“ д.о.о. из Новог Сада, чији је пуномоћник Бранислав Филиповић, адвокат из ... , ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж 2145/23 од 02.08.2023. године, у седници одржаној 29.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж 2145/23 од 02.08.2023. године у делу којим је потврђено решење Вишег суда у Новом Саду П 71/23 од 29.05.2023. године.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж 2145/23 од 02.08.2023. године, у делу којим је потврђено решење Вишег суда у Новом Саду П 71/23 од 06.06.2023. године и у том делу се ревизија као недозвољена **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Виши суд у Новом Саду је 29.05.2023. године, донео решење П 71/23 по коме се сматра да је тужба повучена а тужилац обавезан да туженом накнади трошкове поступка од 1.469.806,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности тог решења до исплате.

Виши суд у Новом Саду је 06.06.2023. године донео решење П 71/23 којим је предлог тужиоца за враћање у пређашње стање одбијен.

Апелациони суд у Новом Саду је решењем Гж 2145/23 од 02.08.2023. године, одбио жалбе тужиоца и потврдио решења Вишег суда у Новом Саду П 71/23 од 29.05.2023. године и 06.06.2023. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији изјављеној у делу којим је потврђено решење Вишег суда у Новом Саду П 71/23 од 06.06.2023. године, одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао побијано решење у делу у коме је потврђено решење Вишег суда у Новом Саду П 71/23 од 29.05.2023. године, а којим је одлучено да се тужба сматра повученом и обавезан тужилац да накнади трошкове спора туженом и оценио да приликом доношења ове одлуке није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене било које од одредаба Закона о парничном поступку – ЗПП (Сл. гласник РС бр 72/2011...18/2020 и 10/2023-др.закон), па нема ни повреде из члана 374. став 1. у вези члана 311. став 2. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према стању у списима, тужилац је 31.10.2013. године поднео тужбу против туженог ради исплате. На рочишту за главну расправу одржаном дана 25.04.2023. године заступник тужиоца је обавештен о датуму и часу одржавања следећег рочишта – 29.05.2023. године у 8,30 часова, упозорен је да позив неће добити као и на последице изостанка, те је потписао записник сачињен на том рочишту. На рочиште за главну расправу заказано за 29.05.2023. године заступник тужиоца није приступио, док је пуномоћник туженог који је на рочиште приступио одбио да расправља, након чега је првостепени суд применом одредбе члана 311. став 2. ЗПП, донео решење по коме се тужба сматра повученом.

По оцени Врховног суда, супротно наводима ревизије, нижестепени судови су приликом оцене испуњености услова за доношење решења по коме се тужба сматра повученом, правилно применили одредбе члана 311. став 2. ЗПП, којима су прописане последице неоправданог одсуства парничних странака са рочишта.

Из наведених разлога, применом члана 414. у вези члана 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о ревизији којом се побија решење Апелационог суда у Новом Саду Гж 2145/23 од 02.08.2023. године, у делу у коме је потврђено решење Вишег суда у Новом Саду П 71/23 од 06.06.2023. године, а којим је одбијен предлог тужиоца за враћање у пређашње стање, која је изјављена као посебна, Врховни суд је оценио да нису испуњени законски услови за одлучивање о том делу ревизије у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

У конкретном случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса ни правна питања у интересу равноправности грађана, нити има потребе за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права.

Наиме, у ревизији тужилац указује на битне повреде одредаба парничног поступка приликом доношења нижестепених решења, али се не указује на конкретне разлоге за изузетну дозвољеност ревизије, која се не може поднети због битних повреда одредаба парничног поступка, већ само због погрешне примене материјалног права, уз испуњеност осталих законских услова из члана 404. став 1. ЗПП. Поред тога, о предлогу тужиоца за враћање у пређашње стање побијеним решењем одлучено је у складу са судском праксом, правним схватањима израженим кроз судске одлуке, при

чему је спорно питање везано за конкретну чињеничну ситуацију, па нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије против наведеног решења у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 1. и 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против одлуке против које се по закону не може изјавити.

Побијаним другостепеним решењем је потврђено првостепено решење којим је одбијен предлог за враћање у пређашње стање, па побијано решење не спада у врсту решења против кога је ревизија увек дозвољена у смислу члана 420. став 3, 4. и 5. ЗПП, нити је то решење којим се поступак правноснажно окончава у смислу члана 420. став 1. ЗПП, због чега ревизија изјављена против решења другостепеног суда којим је потврђено првостепено решење о враћању у пређашње стање, у конкретном случају није дозвољена.

На основу изложеног применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић